
===== Rahmet ve Akıl =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Date: 12720

Bir insanın *naturalist* olması, kainatta tabiat üstü hiçbir güce inanmayışını getiriyor. Naturalizm Ateizm'e kardeş.

Geçenlerde Howard Wettstein'la yapılmış bir röportajı okudum <http://opinionator.blogs.nytimes.com/2014/03/30/is-belief-a-jewish-notion/?_php%3Dtrue&_type%3Dblogs&_r%3D0>__. Naturalist ama aynı zamanda Museviliğin gereklerini de yerine getiriyormuş. Tabiatüstü bir Tanrı inancı yok, ancak bir yandan da dua etmenin faziletinden bahsediyor.

Bizim dinî iklimimizde tuhaf karşılanacak bir söz. Bir yandan *tabiat üstü varlık yoktur* diyeceksin ve bir yandan da dini adetleri devam ettireceksin. Bize uyan bir bakış değil.

Velakin adamın gerçekte dediği de, *zuhrunun şiddetinden gaip* Allah'ın, bir varlık/yokluk tartışması veya laf üretme bahanesinden öte bir hakikat olduğu.

/Aaa, ben de böyle düşünüyorum/ demişim.

İşi gücü, dedikodu eder gibi, *Tanrı var mı, yok mu?* tartışması yapmak olanlara naif gelebilir ancak dinin asıl maksadı, insana tecrübe yaşatmaktır. Kendini isbat etmeye mecali olmayan bir Tanrı'nın benim attığım taklalarla da isbat olunabileceğini sanmam, velakin, şu naçiz nefsimi, onun herkese dağıttığı rahmetinden bir pay alacak hale getirebilirim, asıl *isbat* o olur.

Bu manada *Tanrı sorunu benim sorunun değil* demesini de makul buluyorum. Bugünlerde bir yandan da *The Portable Atheist* (Portatif Ateist) adında derleme bir kitap dinliyorum. Hitchens'in hakaretleriyle başlayıp, Lucretius'un *De Rerum Natura*'sından devam etti, sonrasında sanırım Hobbess ve Hume da konuşuyor. Ancak bu Ateist edebiyat bana çok ergen geliyor. Eh, evet, *kainat belli kurallara göre çalışır ve mucizeler yoktur* demek zor değil. Yine de bunun asıl sorunla, yani Allah'ın rahmetinden nasiplenmeyle ne alakası var?

Diyorlar ki, *kainat işte bu gördüğümüz kadarıdır ve senin uydurduğun bu rahmet şeysi yok*. Bunu söylediklerinde, *a, ama ben o rahmet şeysi dediğinizin her gün içindeyim* diye cevap vermem gerekiyor. *İsbatla* diyorlar. *Nasıl isbat edebilirim ki?* Şemsiyemi kapattım ve yağmur yağıyor, şemsiyesi açık olanlar da bana gökten su düşmesinin imkansız olduğunu delilleriyle anlatıyor. *Ama ben, işte, ıslığım* dediğimde, bunun aslında ter olduğunu, çok yürüdüğümü, fazla heyecanlandığımı, gökten su düşmesinin imkansız olduğunu söylüyor bu şemsiyesi açıklar. Şemsiyemi ben de açabiliyorum, rahmetten uzaklaşmak benim için de mümkün.

İmanlı insan için o rahmet, dünyanın tüm nimetlerinden ve onun aldatmacalarından kıymetlidir. Onu kaybetmek yerine aklını kaybetmeyi tercih eder. Onun için rahmete karşı akılla mücadele edemezsiniz.

Rahmetle mücadele edemezsiniz.

Diyecekler ki bu dinî edebiyat uğruna, bir çok insanın hayatı kararıyor, bir çokları cahil kalıyor, bir çok toplum geri ve aç, kadınlar eziliyor, erkekler savaşıyor ilh. Evet, bunların hepsi doğru. Velakin rahmetin bunlarla doğrudan bir ilgisi yok.

Daha doğrusu bunlarla rahmetin ilgisi, onlar için doğruyu yapmak, doğruyu göstermek, aç doyurmak, cahili eğitmek, eğriyi doğrultmak, kadını ezdirmemek, erkeği savaştırmamak şeklinde. Allah'ın bize yağdırdığı rahmeti onlarla paylaşmak, hem iyi olup, hem onları iyileştirmek şeklinde. Yoksa kibredip, onların kötülüğünden haz alırcasına kendi iyiliğimizle övünmek değil.

Bir yerde dindarlar *iyi* değilse, bunu düzeltmenin yolu, *iyi dindar* olmaktır. Kötü annebabalara bakıp, kendini kısırlaştırmak ne kadar makul ise, kötü dindarlara bakıp, kendini dinsizleştirmek de o kadar makul geliyor. Herkes illa ki, bir din, bir hayat tarzı sahibidir, kendini *daha iyi* hale getirmenin yolunun Allah'ın rahmetinden başka yolu olmadığını görünceye kadar aranır. Sonunda ya teslim olur ve kurtulur veyahut bulduğunu sandığında kaybolur gider.